

[Hagen Hagensen]

ninger, der skiller os. Nogle kommer og siger, at det først og fremmest er det offentlige, der skal sørge for tingene, mens den holdning, som jeg giver udtryk for, er, at vi først og fremmest skal stille krav til os selv, og vi skal gå ud fra hjemmene som det helt afgørende for at forebygge den kriminalitet, som vi alle ønsker skal være mindst mulig.

Bjørn Elmquist (V):

Et af de mere bizarre indslag i debatten synes jeg har været hr. Lengers helt private første behandling af et forslag. Uden for ordførerrækken har han forsøgt at gøre status i spørgsmålet om aflønningen af indsatte i de danske fængsler. Det er da et interessant emne, og vi skal også nok komme tilbage til det, det er jeg sikker på, men jeg synes ærligt talt, at det ligger et stykke uden for hovedfeltet i denne debat i dag.

En anden ting, som er blevet nævnt, men kun perifert, og som faktisk slet ikke er indgået i debatten, er den rapport fra arbejdsgruppen for analyse af voldsfilms virkninger m.v., notat nr. 17 af Det Kriminalpræventive Råd, januar 1987, som hr. Ole Espersen efterlyste i statsministerens redegørelse. En af årsagerne til, at statsministeren ikke har taget det med i sin redegørelse, er måske, at den er dateret den 16. december 1986. Nu kunne statsministeren måske godt have fået lov til at kigge over skulderen på rapporten, mens den blev duplikeret eller trykt, men jeg synes, den er interessant, og jeg tror og håber, at den vil komme til at indgå ikke bare i den politiske debat, men i den offentlige debat.

Det er ikke, fordi der er nogen klar konklusion i den i retning af, at voldsfilm skulle gøre ikke-voldelige personer mere fristet eller mere indstillet på at anvende vold i deres dagligdag, og det er der vel en rimelig bred enighed om i udvalget. Men når det kommer til spørgsmålet, om disse voldsfilm og volds-scener i biografen og i fjernsyn skulle påvirke tolerancetærsklen i retning af, at man er mere parat til at acceptere vold som et almindeligt middel i samfundet – det er jo ofte helten, der redder sig og deres gode sag i land ved at udøve volden – er der en vis uenighed, og der er endda et enkelt medlem af udvalget, som har en markant mindretalsudtalelse.

Udvalget vil heller ikke afvise, at folk, som befinder sig i den grå zone, som ikke er decideret ikke-voldelige og heller ikke er decideret voldelige, kan lade sig påvirke af det. Jeg synes, der er mange spændende emner taget op og mange spændende betragtninger i rapporten, og jeg synes, det er svært at drage endelige konklusioner i øjeblikket. Men jeg tror og håber som sagt, at det vil komme til at indgå i vores debat.

Det fører mig så til mine afsluttende bemærkninger om den stigende kriminalitet, som vi har kunnet konstatere, jf. statsministerens oplysninger i redegørelsen. I 20-året fra 1965 til 1985 en tredobling, har vi talt om.

Hvad er der ellers sket af større udviklingstendenser i vores samfund i de to årtier? Vi har set en stigning i den materielle velfærd, vi har set en kraftig strukturændring i det danske samfund væk fra de mindre samfund, væk fra de små bysamfund og ind til de større byer. De små eller mindre bysamfund, der stadig eksisterer, har i vidt omfang sovebyens karakter. Det synes jeg vi skal lægge mærke til: at der i dette tyveår har været disse to meget markante udviklinger i det danske samfund.

I de næste årtier vil vi formentlig få noget, der minder derom. Om den materielle velfærd vil kunne fortsætte med at stige, er svært at sige, men vi står over for diskussioner og beslutninger i øjeblikket, som meget vel kan stoppe yderligere aktiviteter i de små samfund. Hvis det vil betyde en yderligere accelerering af presset mod større kriminalitet, er det nogle ganske alvorlige opgør, vi kommer op imod. Skal vi derfor ikke prøve at arbejde på at fastholde, udbygge og styrke det nære samfund? Nærpolitiet er f.eks. bare én lille god ting, som vi kan prøve på at reparere med, men der er nok nogle underliggende økonomiske og strukturelle kræfter i samfundet, som vi skal rette stor opmærksomhed imod.

(Kort bemærkning).

Damgaard Nielsen (FP):

Det er med stor interesse, man har lyttet i eftermiddag til den debat, der har været om kriminalitet og bekæmpelse af samme. Der er to ting, som jeg tror i hvert fald Folketinget bør gøre sig klart. Den ene ting er sproget. Hvis ikke vi kan kommunikere med hinan-